

Bijzondere ontmoeting

Iedere middag zwem ik een kilometer bij het strand van Jan Thiel. Dinsdag merkte ik dat er wat ophef was. “Er zwemt een dolfijn in de baai!” vertelden toeristen me. Ik snorkelde rond en inderdaad zag ik vlakbij een keer een soort dolfijn boven komen om te ademen. Een bootje met mensen van SCCN hield alles in de gaten. De volgende dag bleek de vriend gestrand te zijn en werd door mensen van SCCN drijvend gehouden.

Ik heb net een boek geschreven “[Wat is jouw excuus?](#)” over excuses die mensen hebben om NIET hun droom achterna te gaan. “Ik heb geen tijd”, “Ik heb het al geprobeerd”, “Wat als het niet lukt” etc. Een van mijn dromen is om contact met dolfijnen te hebben. Ik besloot dan ook niet af te wachten, maar meteen mijn hulp aan te bieden. Het bleek dat de extra handjes goed van pas kwamen. Voordat ik doorhad wat er gebeurde, hield ik een houten stok in de mond (met veel gevaarlijke tanden!) van de vriend, zodat hij via een slangetje in zijn maag gevoerd kon worden. Ik vond het heel bijzonder om zo vlakbij zo’n groot dier te komen.

De saamhorigheid en professionaliteit van de mensen van Seaquarium/CDTC en Dolphin Academy vielen me ook meteen op. Deze mensen, vooral George, weten echt waar ze mee bezig zijn. Geen moeite was teveel, er werd extreem goed gelet op hygiëne. Alle aandacht ging uit naar de vriend, de juiste behandeling, kleine veranderingen in zijn gedrag, etc.

De volgende dag bleken de mensen van SCCN de hele nacht in het water te zijn geweest met de vriend. Sommigen waren 16 uur onafgebroken bezig geweest! Ik bood meteen aan de volgende nacht te helpen. Gelukkig zwom de vriend weer toen ik van 1 tot half 4 ’s nachts ‘whale watch’ had. Zaterdag kwam ik om half 9 ’s ochtends, in de veronderstelling dat ik alleen vanaf de kant zou hoeven te kijken, maar toen bleek de vriend weer zo verzwakt dat hij weer ondersteund moest worden. Dus weer wetsuit aan en het water in. Het contact met de vriend is bijzonder. Hij bleek een infectie aan zijn staart te hebben, die schoongemaakt moest worden. Ik voelde aan het spannen van zijn spieren dat het pijn moest doen. Toch gaven de mensen die hem vasthielden kennelijk steun en vertrouwen, waardoor hij het toeliet. Toen we klaar waren, trilde hij helemaal.

Gelukkig lijkt het nu weer wat beter te gaan. Soms vraag je je af waar we mee bezig zijn. ‘Moet je de natuur dan niet gewoon zijn gang laten gaan?’ vragen sommige mensen. Maar als je zo’n dier eenmaal hebt gezien en vastgehad, kan je hem niet zomaar laten doodgaan. Misschien haalt hij het uiteindelijk nog niet, maar dan hebben we het in ieder geval geprobeerd. Misschien haalt hij het wel en gaat hij terug naar zijn soortgenoten. “Wat voor verhalen zal hij ze dan vertellen?” vraag ik me stiekem af. Je weet natuurlijk nooit wat zo’n dier doorheeft en hoe hij alles wat wij met en voor hem doen interpreteert.

Een ding weten we wel. Hij houdt van George! Degene die hem voert, herkent hij meteen! Of het nu met de slang en trechter is, vis uit de hand, of vanaf de kant in het water gegooid, hij snapt dat George er iets mee te maken heeft en wordt meteen enthousiast zodra hij in de buurt is.